



Antidogma - Nagy Kaliber

2015 október 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Október 7-én a Kaszpi-tengeri orosz flotta egyetlen rakétasortüze is elég volt ahhoz, hogy frappáns bizonyítékot szolgáltatson az Egyesült Államok által évtizedek óta szökött „ágyúnaszád-diplomácia” korlátaira.

Élvezzük hát ki a helyzet sajátos sármját. Az Irán és Irak fölött átrepül? 24 darab Kaliber típusú robotrepülőgép

szíriai területen csapódott be, és a jellemző módon név nélkül nyilatkozó Pentagon-források állításával ellentétben valamennyi célba talált, mégpedig 1500 kilométerre Oroszország határától, noha az amerikai szakértők úgy vélték, hogy ezeknek a „házi” használatú orosz rakétáknak maximum 500 kilométeres a hatótávolságuk.



Oroszország első számú riválisa mindaddig abban a tévhitben ringatta magát, hogy nemcsak a Kaszpi-tengeri, hanem a fekete- és a balti-tengeri orosz flotta is kizárólag partvédelmi célokra alkalmas. Csak az északi-tengeri és a csendes-óceáni orosz flottáról gondolta azt, hogy komoly konfliktus esetén valóságos veszélyt jelenthetnek rá nézve. Éppen ezért gyakorlatilag sérthetetlennek képzelte repülőgép-anyahajóit. Az amerikai stratégiai számítások szerint egyetlen ilyen harci eszköz megsemmisítéséhez legalább száz rakétára lenne szüksége az orosz haditengerészetnek, vagyis gyakorlatilag az egyesített északi-tengeri és csendes-óceáni flotta összes hajójának a teljes tüzerejére.

Washingtonban mindaddig naivan azt hitték vagy inkább remélték, hogy a két orosz nyílt tengeri flotta egyenként a legrosszabb esetben is legfeljebb csak egyetlen amerikai repülőgép-anyahajóban képes (akár jelentősebb) kárt okozni, gyakorlatilag a saját támadóerejük megsemmisülése árán, és utána már semmi sem fenyegetné az USA tengerek fölötti egyeduralmát. Most azonban kiderült, hogy még a viszonylag kis méretű orosz hadihajók hatótávolsága is jóval több, mint 1500 kilométer (valszínűleg legalább 4000). Így a kaszpi- és a fekete-tengeri orosz flották anélkül képesek csapást mérni bármely célpontra a Földközi-tenger keleti medencéjében és a Perzsa-öbölben, a balti-tengeri flotta pedig az Északi-tengeren és akár a La Manche-csatornán, hogy elhagynák a parti vizeket. Mivel az északi-tengeri orosz flotta képes az északi Atlanti-óceán ellenőrzésére az ellenség hatótávolságán kívül, a csendes-óceáni flotta pedig képes megsemmisíteni mindent, ami a Hawaii-szigeteketől északra mozog a Csendes-óceánon, az Egyesült Államok haditengerészete nem tudja elhárítani a veszélyt az eurázsiai kontinens partjain. Miután bebizonyosodott, hogy az orosz parti vizek legjelentékesebb hajójáról is leadhatnak pusztító rakétasorozatokat, az amerikai tengerészek már csak közvetlen közelből fogják észlelni ezeket a rakétákat, hacsak nem a becsapódáskor, és így esélyük sem lesz a védekezések megtételére. Hirtelen kiderült tehát, hogy az elképzelnél sokkal kevesebb rakéta sortüze is megsemmisíthet egy repülőgép-hordozót, és ehhez többé nincs

szükség az ellencsapás közvetlen kockázatának kitett nagy hajók bevetésére.

Mi is történt valójában? Egészen október hetedikéig Washington úgy vélte, hogy Oroszország egyáltalán nem képes ténylegesen szembeszállni az Egyesült Államok fegyveres akcióival atomfegyverek bevetése nélkül, és éppen ez volt a nemzetközi politikában tanúsított amerikai arrogancia alapja. Az amerikaiak sohasem palástolták, hogy erőt alkalmaznak, amikor csak akarnak. Egyszerűen csak azért, mert konvencionális fegyverekkel senki sem volt képes szembeszállni velük, és Oroszország bizonyára nem fog atomháborút kirobbantani Irak, Szíria, de még Ukrajna miatt sem. Mint egy nagyszájú kamasz, aki meg van róla győződve, hogy ő a legerősebb a bandájában, az amerikaiak teljes nyugalommal keveredtek konfliktusba az „utánozz, ha tudsz” elvét követve, teljesen biztosra véve, hogy senki nem tudja. Hirtelen aztán rádöbbenek, hogy valaki mégis tudja. Tudniillik Oroszország.

Most aztán érthető a zavarodottságuk, hiszen az egész külpolitikájukat arra alapozták, hogy a kritikus pillanatban erőt alkalmazhatnak, viszonylag büntetlenül. Ez az illúzió most elenyészett. Ráadásul az orosz haditengerészet lehetőségeit az orosz légierő potenciáljára kivetítve a Pentagon tábornokai azzal a számukra fölöttébb lesújtó konklúzióval szembesültek, hogy Oroszország képes anélkül is rakétacsapást mérni az USA területére, hogy repülőgépei elhagynák a saját légterüket. Történelme során először Amerika védtelennek érezheti magát hagyományos fegyverekkel szemben is. De ami a legsajnálatosabb számára, az nem az a tény, hogy Oroszország megvédheti a területét és eurázsiai szövetségeseit az amerikai haditengerészettől, amely immáron értelmetlen, ám annál költségesebb teherré vált az amerikai adófizetők számára (valójában katonai-politikai érvként likvidálták). Még csak nem is az, hogy Oroszország adott esetben csapást mérhet az USA területére konvencionális fegyverekkel biztonságos távolságból (ahogyan az USA például Irakra).

Az a legkellemetlenebb, hogy minderre az Egyesült Államok vazallusai is rájöttek, márpedig sokan közülük eddig is csak azért voltak hűségesek a világ seriffjéhez, mert félték a katonai erejétől, amelyet – eddig úgy gondolták – senki sem tudná megvédeni őket. Október 7-én azonban Oroszország megmutatta, hogy ő képes rá, és ezzel radikális katonai-politikai paradigmaváltást idézett elő. Persze az USA csatlósai nem fognak hirtelen dezertálni, egyik napról a másikra, de ezentúl már nehezebb lesz őket pórázon tartani, mert van választási lehetőségük: van valaki, akiért elhagyhatják eddigi hűbérurukat. Washingtonnak alkudoznia kell velük, és meg kell győznie őket. Ehhez pedig egyáltalán nincs hozzászokva, hiszen eddig semmi sem kényszerítette arra, hogy hűségükért cserébe hízelegjen nekik, vagy akár csak tekintettel legyen az ő érdekeikre is. Egyébként az érvrendszere is annyira „minimalista”, mintha csak egy hollywoodi film forgatókönyvéből kölcsönözte volna. Obama szerint az Egyesült Államok a legjobb, mert az Egyesült Államok a legjobb, és mindenki tartozik neki, mert mindenki tartozik neki. Október 7-ig ez nyomós érvnek számított a nemzetközi politikában. Im már nem több, mint egy illető magánvéleménye.

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen



„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
